

॥ २७ ॥ २८ ॥ सुरैरुत्कृष्टं कृतशोकमभास्करं दिनमिव ॥ एवं हि श्रूयते पुरा देवासुरेयुः सुरैर्देवाः पराजिताराहुणा च भानुः पातितः तदा दिवारात्रविभागरहिते काले स्वस्वलो
कात् ब्रह्मलोकं गतैर्देवैः प्रार्थितस्य ब्रह्मणो नियोगादत्रिः सप्तरात्रं सूर्याधिपत्यं च कारेति तीर्थः ॥ देवैरुत्कृष्टं भास्करहीनं दिनं कविकल्पितमत्रोपमानमिति कृतकः ॥ विभक्तं
विगतसंस्कारं भक्तं सेवितं संस्कृतं तद्विन्नमिति यावत् ॥ २९ ॥ इति रामाभिरामेश्रीरामीयेरा० अयो० चतुर्दशोत्तरशततमः सर्गः ॥ ११४ ॥ ॥ ॥ ॥ तत इति ॥ १ ॥

संपतद्भिरयोध्यायां नाभिभांति महापथाः ॥ इति ब्रुवन्सारथिना दुःखितो भरतस्तदा ॥ २७ ॥ अयोध्यां संप्रविश्यैव विवेश वसतिं पितुः ॥
तेन हीनान् रेंद्रेण सिंहहीनां गुहामिव ॥ २८ ॥ तदा तदंतःपुरमुद्दिश्य तत्र भंसुरैरिवोत्कृष्टमभास्करं दिनं ॥ निरीक्ष्य सर्वत्र विभक्तमात्मवान्मु
मोचवाप्यं भरतः सुदुःखितः ॥ २९ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वा० आ० अ० चतुर्दशाधिकशततमः सर्गः ॥ ११४ ॥ ॥ ॥ ॥
ततो निक्षिप्य मातृस्ता अयोध्यायां दृढव्रतः ॥ भरतः शोकसंतप्तो गुरुनिदमथाब्रवीत् ॥ १ ॥ नंदिग्रामं गमिष्यामि सर्वानामंत्रये त्रवः ॥
तत्र दुःखमिदं सर्वं सहिष्ये राघवं विना ॥ २ ॥ गतश्चाहो दिवं राजा वनस्थः स गुरुर्मम ॥ रामं प्रतीक्ष्ये राज्याय सहिराजामहायशाः ॥ ३ ॥
एतच्छ्रुत्वा शुभं वाक्यं भरतस्य महात्मनः ॥ अब्रुवन्मंत्रिणः सर्वे वसिष्ठश्च पुरोहितः ॥ ४ ॥ सुभृशं श्लाघनीयं च यदुक्तं भरतत्वया ॥ वच
नं भ्रातृवात्सल्यादनुरूपं तवैव तत् ॥ ५ ॥ नित्येते बंधुलुब्धस्य तिष्ठतो भ्रातृसौहृदे ॥ मार्गमार्यं प्रपन्नस्य नानुमन्येत कः पुमान् ॥ ६ ॥ मं
त्रिणां वचनं श्रुत्वा यथाभिलषितं प्रियं ॥ अब्रवीत्सारथिं वाक्यं रथो मे युज्यतामिति ॥ ७ ॥

अत्र अयोध्यायां तेन सहागमनं वारितं
राघवं विना दुःखं पितृभ्रातृवियोगजं दुःखमिति यावत् ॥ २ ॥ तदेवाह ॥ गतश्चेति ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ बंधुलुब्धस्य बंधुजनपरिपालनेऽधिकस्पृहावतः आर्यं श्रेष्ठं नानुमन्येत
त्वद्वचनमिति शेषः ॥ ६ ॥ यथाभिलषितं स्याभिलषितमनतिक्रम्य प्रवृत्तं ॥ ७ ॥